

frunzele aiurea

Ursu Marian Florentin

abia mă recunosc în vremea precară
nu-ți mai pot desena profilul
de vestală
cu degetul prin aer
nu mai pot să-mi adun de pe-afară
țărâna udă înapoi în trup
cu mâinile goale
când gândurile mi le citești de pe fruntea
arborilor desculți

pașii mei îmi sună străin
pe urmele tale
doar ploaia o simt personală
pe creștet
frunzele mă strigă aiurea
pe numele mic
când propria-mi umbră
m-așteaptă în gară